

Leč naříkané rozhodnutí trpí mimo to i vadou formální. Vychází z předpokladu, že jest možno ústav (klášter) umístěný v zabírané budově bez poškození účelu, kterému budova ona až dosud slouží, vhodně umístiti v budově jiné, třeba v jiném místě.

Avšak strana označila v řízení správním zcela určité účely ústavní a snažila se dokázati, že tyto účely přesídlením kláštera budou poškozeny. Žalovaný úřad prostě popřel, že poškození řečených účelů nastane, aniž se vůbec vyslovil o konkrétních okolnostech stranou tvrzených, a aniž si byl zjednal jakýkoli podklad, o který by se jeho vlastní stanovisko dalo opřít. Nemá tedy předpoklad žalovaného úřadu, že účely kláštera přesídlením poškozeny nebudou, ve spisech správních žádné opory, v čemž dlužno spatřovati podstatný nedostatek řízení.

Č. 350.

Vyhoštění: I. Zásada slyšení stran platí také v řízení, týkajícím se vyhoštění. — II. Právní zásada stejná jako pod č. 345 ad II.

(Nález ze dne 6. března 1920 č. 1722).

Prejudikatura: srovn. nálezy ze dne 18. února 1920 č. 1229, sbírky č. 334 a ze dne 24. února 1920 č. 1462, sbírky č. 344.

Věc Jakub a Marie T. v Zásmukách (adv. Dr. R. Böhm z Prahy) proti zemské politické správě v Praze stran vyhoštění.

Výrok: Stížnost Marie T. se zamítá jako nepřipustná; ke stížnosti Jakuba T. zrušuje se naříkané rozhodnutí pro vadnost řízení.

Důvody: Na stížnost z řad obchodnictva v Zásmukách vyšetřilo četnictvo, že stěžovatel, příslušný do Stanislavova v Haliči, provozuje obchody, že skupuje vše, na co přijde a odváží do Kolína a do Prahy, ač žádného živnostenského oprávnění nemá; kromě toho, že jest hazardní hráč v karty.

Nálezem okresní správy politické v Kolíně ze dne 28. května 1919 čís. 23671 bylo pak po rozumu § 2, odst. 5 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z. vysloveno, že se stěžovatel navždy vyhošťuje z celé oblasti republiky československé, poněvadž jeho činnost ohrožuje veřejný pořádek.

Doplnivši vyhledávání zemská správa politická v Praze naříkaným rozhodnutím odvolání stěžovatelovo zamítla a to z důvodů nálezu první stolice a dále proto, že dle obsahu spisů a vzhledem na současné veřejné poměry sluší stěžovatele pokládati za cizozemce, jehož pobyt ve státě československém z důvodů veřejného pořádku po rozumu § 2, odst. 5 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z. se jeví nepřipustným.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Proti Marii T. nebylo vydáno rozhodnutí ani prvé ani druhé stolice, ona také do rozhodnutí prvé stolice stížnost nepodala a nesúčastnila se tak řízení správního vůbec. Ohledně ní nebyla tudíž věc pořadem správních instancí skoncována a nepřisluší jí právo stížnosti na nejvyšší správní

soud (§ 5 zák. o správním soudě). Bylo proto stížnost její jako nepřipustnou odmítnouti a obmeziti přezkoumání naříkaného rozhodnutí, jen pokud si jest na ně stěžováno Jakubem T.

Dle § 2 zákona ze dne 27. července 1871 čís. 88 ř. z. mohou býti vyhoštěny osoby, které nemají na území státu domovského práva, když pobyt jejich z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti jeví se nepřipustným.

Posouzení otázky, zdali pobyt některé osoby ohrožuje veřejný pořádek nebo bezpečnost, náleží ovšem správním úřadům a zodpovědění to jako část skutkové podstaty nemohl by nejvyšší správní soud po stránce věcné přezkoumati, pokud úřad nepřekročil zákonných mezí tohoto svého oprávnění. Úsudek úřadu musí se však opíratí o skutkové okolnosti a ty musí úřad zjistiti již dle všeobecných zásad řízení správního náležitým způsobem za účasti strany.

Zásadu tu zdůrazňuje § 8 cit. zák. ještě zvláště, ukládaje obci jako navrhovatelce postrku nebo vyhoštění některé osoby, jakož i úřadu, jenž jest povolán o návrhu tom rozhodovati, aby vyšetřily okolnosti pro rozhodování o vyhoštění závažné a aby osobu, již se návrh týče, připustily k zodpovídání.

Žalovaný úřad, vyšetřiv okolnosti, které po jeho náhledu odůvodňují vyslovení vyhoštění proti stěžovateli, nesdělil mu je a nedal mu příležitost, aby se zodpovídal a zaujal stanovisko ke skutkovému podkladu, na němž se naříkané rozhodnutí zakládá. V tomto nedostatku, který stížnost vytýká, shledal nejvyšší správní soud podstatnou vadu řízení, pro kterou naříkané rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě zrušil, nemaje příčiny zabývatí se věcnými námitkami stížnosti.

Č. 351.

Mimořádná opatření, vyvolaná válkou a převratem: I. * Okolnost, že zavedená vnucená správa byla později od určitého termínu zrušena, nezakládá uspokojení strany po rozumu § 44 zák. o správ. s. co do stížnosti proti zavedení této správy. — II. Právní zásada stejná jako pod č. 286 ad I.

(Nález ze dne 10. března 1920 č. 1843.)

Věc: Rudolf Czernín-Morzin ve Vrchlábí (adv. Dr. Vrat. Černý z Prahy) proti ministerstvu zemědělství stran vnucené správy panství Vrchlábí a Maršova.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím ministerstva zemědělství ze dne 21. července 1919 č. 18.959 byla za účelem podpory a znovuzřízení hospodářského života a k zamezení hospodářských škod uvalena ve smyslu zákona ze dne 24. července 1917 čís. 307 ř. z. vnucená správa na panství stěžovatelova Vrchlábí a Maršov a vnuceným správcem ustanoven pro Vrchlábí inž. V. A., pro Maršov inž. M. P.

Proti tomuto rozhodnutí podal majitel panství Rudolf Czernín-Morzin stížnost k nejvyššímu správnímu soudu pro vadnost řízení a nezákonnost